

for at imødegaa Ting, jeg aldrig i mit Liv har paastaet. Jeg sagde, at det var en meget vanskelig Labyrinth at hitte Rede i — jeg brugte et noget drastisk Udtryk derom —, og det er det virkelig. Det kan ikke nytte, at den højtærede Minister paastaar det modsatte. For ham og hans Embedsmænd er det muligvis en let Ting, men for alle andre er det ikke blot en vanskelig, men en virkelig umulig Ting. Jeg ved heller ikke rigtig, hvor man skal gaa hen for at faa Adriadnetraaden til denne Labyrinth. Jeg har selv gennemstuderet de forskellige Hvidbøger, som den højtærede Minister har ladet udarbejde og meddelt os, særlig angaaende den overordentlige Kommissions Virksomhed, og det er en meget vanskelig Lektüre. Man skal være meget øvet i at behandle den Slags Ting for at kunne studere dem med Udbytte. Det kan man ikke forlange af almindelige Borgere, at de skal gøre, aldeles ikke. Disse forskellige Ordre og Regulativer og Bestemmelser skulde være samlede paa en helt anderledes overskuelig og letfattelig Maade, med saadan Vejledning, at det var — jeg vil ikke en Gang sige nogenlunde let, men blot muligt for almindelige Borgere at hitte Rede deri. Og jeg ankede ogsaa over, at Folk i Almindelighed — og det gælder saamænd ogsaa os Rigsdagsmænd — har en meget uklar Forestilling, som de ikke ret ved, hvordan de skal faa klaret, om, hvordan disse Kommissioners og Nævns Myndighedsomraade er begrænset, hvad de kan foretage sig, og hvad de ikke kan foretage sig, hvorledes de forholder sig til hverandre indbyrdes, og hvorledes Myndigheden er begrænset udadtil, og hvorledes de er begrænsede opadtil overfor Prisreguleringskommissionen og overfor den højtærede Minister. Det savnes der i høj Grad Klarhed over. Men heller ikke her blev jeg klogere af den højtærede Ministers Udtalelser. Den højtærede Minister vilde ligesom slaa mig ved at henvise til, at de Kommissioner, eller hvad man skal kalde det, som jeg sidder i, de to Styrelser for Statsinstitutterne for Skibs- og Vareforsikring, jo ogsaa udstedte visse Regler og traf visse Bestemmelser, der var af dybt indgribende Betydning. Ja, men vi træffer dem i Henhold til en af Rigsdagen

vedtagen Lov, og vi har ikke truffet dem i videre Omfang, end det i Henhold til denne Lov var nødvendigt af rent assurancemæssige Hensyn.

Den højtærede Minister mente, at Nævnene ikke kunde sammendrages. Han mente, de var alle nødvendige, der var ingen, som kunde undværes. Men Ministeren sagde dog — og deri saa jeg en lille Snip af en Indrømmelse —, at deres administrative Myndighed og indbyrdes Samvirken maaske kunde bestemmes noget nærmere. Jeg glæder mig nu til at se, hvorledes det vil ske. Med Hensyn til Ernæringsraadet var Ministeren ganske særlig omtaalig overfor mine Bemærkninger, og han appellerede paa en i Sandhed hjertegribende Maade til Tinget om endelig ikke paa nogen Maade at rokke ved Ernæringsraadets Autoritet; det var blandt alle de fortræffelige Kommissioner og Nævn maaske det allerfortræffeligste, og det vilde være til ubodelig Skade, hvis man rokkede ved dets Autoritet. Men atter her havde det fuldkommen fejl Adresse, naar den højtærede Minister i saa Henseende særlig henvendte sig til mig, for jeg har aldeles ikke kritiseret Ernæringsraadets Foranstaltninger. Jeg har intet Øjeblik tvivlet om, at de Mænd, der sidder i Ernæringsraadet, er baade sagkyndige og samvittighedsfulde og alt, hvad godt man kan sige om Mennesker. Det er Mænd, som er kendte i en videre Kreds, og om hvem man ved, at de har Forstand paa, hvad de her skal foretage sig, offentligt kendte Mænd, som man har fuld Tillid til. Men atter her gik Ministeren underligt ved Siden af det, han egentlig skulde tale om, thi det, jeg udtalte, var, at efter min Mening havde Ministeren ikke haft tilstrækkelig Kompetence til at indsætte en ny administrativ Myndighed af saa overordentlig Betydning og med saa vidtstrakt et Forretningsomraade, og som foranledigede saa mange Omkostninger, uden at henvende sig til Bevillingsmyndigheden. Ministeren havde efter min Opfattelse ikke Ret i, at det kunde han gøre uden videre i Henhold til Kornloven. Jeg tillod mig at citere Kornloven, første Gang jeg havde Ordet, og skal ikke trætte Tinget med Gentagelser. Men det er ganske klart, at om end Kornloven bemyndiger Ministeren til at benytte sag-